

Раф. Поповъ

Преди 100,000 години и сега

Рано сутринята презъ хубавия топълъ лѣтень день всички отъ пещерното семейство бѣха излѣзли вънъ и около входа на пещерата се бѣха предали на всѣкидневнитѣ си грижи, които не бѣха малко. Едни отъ женитѣ изчистваха кожитѣ на убититѣ животни, следъ което ги поставяха на слънце да съхнатъ. Друга група жени съ шила отъ кости и кремъкъ дупчеха краищата на изсушенитѣ кожи и ги съшиваха съ овити конски косми. Тѣмъ е предоставена грижата да приготвятъ дрехи за презъ зимата, която ги много плашеше. Щомъ сиѣжнитѣ бури забичуваха, всичко живо се скриваше, хората не смѣха да се покажатъ навънъ отъ пещерата. Ако презъ лѣтото бѣше възможно да ходятъ по луголи, сжщото не бѣше мислимо, когато настѣпваше продължителна зима, много по-сурова и студена отъ сегашната. Незнаейки да тачатъ платове, едничкото имъ облѣкло бѣха наметнатитѣ кожи, препасани съ ремъкъ на кръста.

На друга страна млади майки на рѣце съ безгрижно унесени въ сладъкъ сънъ бозайничета и около тѣхъ дребни дечица, трѣбваше да се грижатъ за отхранването имъ.

И това не бѣха малки грижи. защото не винаги имаше какво да се яде, особено презъ зимата. Започваше ли гладътъ да измжчва дребнитѣ деца, тѣ дирѣха захвърленитѣ по земята кости и почваха